

De pedante Paddestoel.

Het was de eerste dag dat hij in 't leven rondzag; maar hij voelde al een vaste overtuiging...

Het zaad-zware gras wilde ook wat zeggen. Eerst nikte het een paar maal statig, en begon toen:

— Als iemand het recht heeft, om te gelooven, dat Onze-lieve-Heer de wereld om hen schiep, zijn wij 't wel.

De hei meent al heel wat plaats in te nemen; maar zie mijn broers en zusters eens! Overall zie je ons! Er is geen plekje op aarde, of onverwachts komen wij er te voorschijn. Ik ben dan ook zeker, dat...

De paddestoel schaterde het uit.

— Ga maar voort met babbelen! riep hij. Jelui hindert me volstrekt niet. Ik sta hier op mijn vorstelijken troon, en mag dat kibbelen zoo in de verte wel. Zonder dat jelui dat wilt, ben je toch mooi en aangenaam voor mij, om te zien.

Over het pad, langs de krachtige eiken, kwam een man achter een groote koe. Het beest liep langzaam, met gewichtige stappen; en de man gaf het telkens een tik met een stok tegen zijn vuil, korstig achterlijf.

Toen de koe voorbij kwam, keek ze, met haar wijze, melancholiesche oogen, opzij, naar den paddestoel.

Een heel diep verdriet gaf iets tragiesch aan haar gedweëen blik. Met haar staart slaande naar lastige vliegen liep ze langzaam verder, terwijl de man vroolijk een deuntje floot.

— Men heeft haar kind weggenomen, murmelde de beek. Ik weet waar ze gestaan heeft: in een land vol klaver, een eind terug. Alle dagen kom ik er langs heen en zag haar dan. Nadat men haar kind heeft weggenomen, is ze aan 't treuren gegaan, en wou geen melk meer geven. Nu gaat die man haar doodmaken.

— Wat zeg je? vroeg de paddestoel, glimmend van verbazing. Haar doodmaken?

— Ja; en opeten!

— 't Is vreeselijk! gonsde het gras; en toch ook weer verdiend: de koe eet ons op!

— Mogen de menschen dat doen? vroeg de paddestoel, nog altijd verbaasd.

— Och... kwam 't berkje; ze doen waar ze lust in hebben... Alles waar ze lust in hebben... Goed begrijpen doe ik het niet; maar mijn hoofd is ook...

— Daar komt een man met een haas! voorspelde 't beekje, vlug voortjilend. Juist dreef er een koolblad voorbij, dat door toeval in haar water terecht was gekomen.

— De haas is dood! riep het koolblad; maar dat is juist goed! Hij en zijn vrienden hebben een land, waarop wij stonden, heelemaal kaal gegeten!

Vlugge stappen klonken mat op 't zandpad. Een man, met een lichtbruin jagerspak, en een opgewekt gezicht, kwam voorbij. Op zijn rug droeg hij een dooden haas. Onder zijn rechterarm hield hij een geweer, dat, met den loop naar beneden, in een bandelier steunde. Hij zong met een mooie, volle stem, die krachtig langs de boomstammen sloeg, en over de lage landen galmde. De glazige dooden-oogen van den haas staarden dof naar den grond. Stijf strekte hij de rechte pooten langs den rug van den man, wiens vroolijke stem hoog opgeheven werd in de heldere lucht, en ver werd voortgedragen.

— De menschen zijn altijd vroolijk, als ze iemand dood gaan maken, of al vermoord hebben, lispelde het mos.

— 't Is vreemd, zei de paddestoel wijs. Maar ik vind het toch aardig, dat ze hier voor mijn plezier voorbij komen. Zij schijnen anders nogal machtig te zijn...

Het gras zuchtte, en zei niets terug. Het vond den paddestoel erg dom.

— Pas op! waarschuwde het beekje; daar komen twee kinderen; en jij paddestoel! vooral maar stil zijn. Jou zien ze dadelijk!

Hollend langs de wazig-paarse landen kwamen twee kinderen: een jongen en een meisje. Ze waren zoo rood als de paddestoel van 't harde loopen. De jongen sprong telkens over de beek, en 't meisje keek hem dan bewonderend-lachend aan, terwijl ze zich bukte om van het blonde pluimgras te plukken, waarvan ze al een groote bos in de hand had.

— Kijk eens! hier is de beek breeder! maar hier kan ik er toch ook overheen! riep